

dens literære Koncert, hvori der hørtes alle Slags Instrumenter fra Domsbasunen til Markedstrompeten og det fromme Kirkeklokkespil, var og forblev han Naturtonen — den paa eengang dragende og ængstende. Som han her hastede frem mod Dansesalen med de to rødmende unge Piger under Armen, selv graa og bukkeskægget og let haltende paa det ene Ben, var hans Skikkelse en levende Anskueliggørelse af, hvad han havde været for sin Samtids Ungdom: de store Skoves Pan, der med sin Tryllefløjte havde lokket endog de Forsagte ud til Livsforyngelsens Kilder og et Øjeblik faaet det degnetunge danske Folk til at danse.

Mellem de mange Tilskuere inde i Salen var ogsaa Jakobe. Hun blev siddende her, fordi Musiken og den hele Danselarm gjorde hende godt, idet den forhindrede hende i at tænke. Ved Siden af hende sad Kandidat Balling og talte om Poul Berger.

Hun hørte dog knap paa ham. Hendes Øjne søgte frygtsomt rundt i Salen efter Per. Hun kunde ikke se ham nogetsteds, hvorimod Nannys gyldengule Skikkelse idelig saaes mellem de dansende. Hun tænkte da, at han havde slaaet sig ned inde i Rygværelserne, og hun ønskede kun, at han vilde blive der. Hun sad i Angst for, at han skulde komme og byde hende op til Dans. Hun troede sig ikke længer i Stand til at beherske sig, dersom han i det hele skulde forsøge nogen Tilnærmelse.

Det lange Literaturmenneske ved hendes Side lagde slet ikke Mærke til hendes Aandsfraværenhed. Han var som altid selv meget adspredt, stoppede hvert Øjeblik op i sin Tale og vendte et Æselsøre nu til den ene nu til den anden Side for at opfange noget af, hvad der blev talt om